

Cartea splendorilor

conținând
Soarele iudaic – Gloria creștină
și
Steaua strălucitoare

Studii despre originile Kabbalei
*cu cercetări asupra
misterelor Francmasoneriei urmate de
profesiunea de credință și de elemente de Kabbalá*

de
ÉLIPHAS LÉVI

Scrisoare-prefață de
CRISTIANE BUISSET
Președinte al Cercului „Éliphas Lévi“

Traducerea: Miruna Cazaban

ANTET REVOLUTION

CUPRINS

Scrisoare-Prefață de Christiane Buisset	3
Prefață	11
PARTEA ÎNTÂIA	
Idra Suta sau Marele Sinod	17
Colocviul. Chipul cel Mare (Macroscop)	27
Chipul restrâns (Microprosop)	49
Despre dreptate urmând textul lui Rabbi Schiméon	70
Ultimele cuvinte despre omul suprem	74
PARTEA A DOUA	
Gloria creștină	81
Legenda lui Chrisna	98
PARTEA A TREIA	
Steaua strălucitoare	111
Elementele Kabbalei în zece lecții	149

CARTEA SPLENDORILOR

PRIMA PARTE **secțiunea I**

IDRA SUTA **sau** **MARELE SINOD** *Comentariu la Siphra Dzeniuta* *de Schiméon Ben-Jochai*

I

Ierusalimul tocmai fusese distrus de romani. Evreilor le era interzis sub pedeapsa cu moartea să revină să plângă pe ruinele patriei lor. Întregul popor era risipit și tradițiile sfinte erau pierdute. Adevărata Kabbală făcuse loc unor subtilități puerile și superstițioase. Cei care pretindeau că păstrează încă moștenirea doctrinei ascunse nu mai erau decât ghicitori și vrăjitori proscriși în fapt de legile popoarelor. Atunci un rabin venerabil numit Schiméon Ben-Jochai îi adună în jurul lui pe ultimii inițiați în știința originară și se hotărî să le explice cartea înaltei teogonii, numită cartea Misterului. Toți știau textul pe dinafară, dar numai rabinul Schiméon cunoștea sensul profund al acestei cărți pe care până atunci și-o transmisese din gură în gură și din memorie în memorie fără a o explica sau scrie vreodată.

Pentru a-i reuni în jurul lui, iată cuvintele pe care le adresă:

„De ce, în aceste zile de grea tulburare, am rămâne noi

ca o casă care se sprijină pe o singură coloană sau ca un om care stă pe un singur picior? Este timpul să acționăm pentru Domnul, pentru că oamenii au pierdut adevăratul sens al legii.

„Zilele noastre se scurtează, stăpânul ne cheamă; secerișul este părăsit și culegătorii rătăciți nici nu mai știu unde este via.

„Adunați-vă în această câmpie unde a fost un ogor, astăzi abandonat. Veniți, ca pentru o luptă, înarmați cu sfat, înțelepciune, inteligență, știință și atenție; picioarele voastre să vă fi libere ca mâinile.

„Recunoașteți-l ca unic stăpân pe Cel care dispune de viață și de moarte și vom rosti împreună cuvintele adevărului care le sunt plăcute sfinților din cer și vor veni în preajma voastră pentru a le asculta“.

În ziua stabilită rabinii se reunesc în mijlocul câmpului, într-un spațiu circular înconjurat de un zid gros. Ei sosiră în tăcere. Rabbi Schiméon se așează în mijlocul lor și, văzându-i pe toți reuniți, plânse.

— Vai mie, strigă el, dacă dezvălui marile mistere! Vai mie, dacă le las în uitare!

Rabinii tăceau.

În sfârșit, unul dintre ei, numit Rabbi Abba, luă cuvântul și spuse:

— Cu voia maestrului – nu este scris: Secretele Domnului le aparțin celor care se tem de el? Și noi toți care suntem aici nu ne temem noi de Domnul și nu suntem noi deja inițiați în convorbirile secrete ale Templului?

Și iată numele celor care se aflau acolo: Rabbi Eleazar, fiul lui Rabbi Schiméon; Rabbi Abba, Rabbi Yehuda, Rabbi Jose, fii lui Iacob, Rabbi Isaac, Rabbi Thiskia, fiul lui Raz Rabbi Jose și Rabbi Jesa.

Toți, ca pătași aceluiasi secret, își puseră mâna în cea a lui Rabbi Schiméon și ridicară cu el degetul către cer.

Apoi se duseră să se așeze în ogor unde erau ascunși și umbriți de niște copaci mari.

Rabbi Schiméon se ridică și își făcu rugăciunea; apoi se așează din nou și le zise: „Veniți și vă puneți toți mâna dreaptă pe pieptul meu.“

Așa și făcură: și el, luând toate aceste mâini într-ale sale, spuse cu solemnitate: „Blestemat fie cel care își face un idol și care îl ascunde! Blestemat fie cel care acoperă minciuna cu vălurile misterului!“

Cei opt rabini răspunseră: „Amin.“

Rabbi Schiméon vorbi din nou: „Nu există decât un Dumnezeu adevărat în fața căruia zeii nu sunt și nu există decât un singur popor adevărat, acela care îl adoră pe Dumnezeul adevărat.“

Apoi îl chemă pe fiul său, Eleazar, și îl așează în fața lui. De cealaltă parte îl așează pe Rabbi Abba și zise: „Formăm triunghiul care este modelul primordial a tot ceea ce există; reprezentăm poarta templului și cele două coloane ale sale.“

Rabbi Schiméon nu mai vorbea și discipolii lui tăceau.

Atunci se auzi o voce confuză, ca aceea a unei mari adunări.

Erau spiritele cerului care coborâseră pentru a asculta.

Discipolii tresăriră; dar Rabbi Schiméon le spuse: „Nu vă temeți de nimic și bucurați-vă. Este scris: Doamne, am auzit apropierea ta și am tremurat.

Dumnezeu a domnit asupra oamenilor de altădată prin teamă, dar astăzi ne conduce prin dragoste.

Nu este spus: Îl vei iubi pe Dumnezeul tău? Și nu a spus el însuși: V-am iubit?“

Apoi adăugă: „Doctrina secretă este pentru sufletele

reculese; sufletele agitate și fără echilibru nu pot să o înțeleagă. Putem oare fixa un cui într-un zid mișcător, gata să se prăbușească la cel mai mic șoc?

„Lumea întreagă e întemeiată pe mister și dacă este nevoie de discreție când este vorba de chestiunile pământene, cu cât mai mult trebuie să fim rezervați când este vorba de aceste dogme misterioase pe care Dumnezeu nu le revelează nici celor mai înalți dintre îngerii săi?

„Cerul se apleacă pentru a ne asculta dar nu-i voi vorbi în chip neascuns. Pământul se mișcă pentru a ne asculta, dar nu-i voi spune nimic nerânduit.

„Suntem în acest moment poarta și coloanele universului.“

În sfârșit Rabbi Schiméon vorbi și o tradiție păstrată în arcanul arcanelor ne asigură că atunci când deschise gura pământul tremură sub picioarele lui și discipolii lui resimțiră zguduirea.

II

El vorbi mai întâi de regii care au domnit peste Edom înainte de venirea regelui Israel, imagini ale puterilor prost echilibrate care se manifestau la început în univers, înainte de triumful armoniei.

— Dumnezeu, spuse el, când a dorit să creeze aruncă un vâl peste gloria sa și în faldurile acestui vâl își proiectă umbra.

Din această umbră se desprinseră giganții care spuseră: Noi suntem regi – și nu erau decât spectre.

Ei apărură pentru că Dumnezeu se ascunsese aducând noaptea în haos. Și au dispărut când înspre Răsărit capul luminos s-a ridicat, capul pe care omenirea și-l dă proclamându-l pe Dumnezeu ca Soare rânduitor al

aspirațiilor și gândurilor noastre.

Zei sunt mirajele umbrei și Dumnezeu este sinteza splendorilor. Uzurpatorii cad când regele se urcă pe tronul său și când Dumnezeu apare, zeii pleacă.

III

După ce i-a permis nopții să existe pentru a lăsa stelele să apară, Dumnezeu s-a întors către umbra pe care o făcuse și o privi pentru a-i da chip.

El imprimă o imagine pe vâlul cu care își acoperise gloria și această imagine îi surăse și el dori ca această imagine să fie a lui pentru a-l crea pe om după asemănarea acestei imagini.

El încearcă într-o oarecare măsură închisoarea pe care dorea să le-o dea spiritelor create. Privea această figură care trebuia să fie, într-o zi, cea a omului și inima sa se întrista fiindcă îi părea că aude deja plânsetele creaturii sale.

Tu, care vrei să mă supui legii, spunea ea, dovedește-mi că această lege este dreptatea supunându-te ei tu însuși.

Și Dumnezeu se făcu om pentru a fi iubit și înțeles de oameni.

Însă noi nu cunoaștem din el decât această imagine imprimată pe vâlul care ne ascunde splendoarea lui. Această imagine este a noastră și el vrea ca, pentru noi, ea să fie a sa.

Astfel noi îl cunoaștem fără a-l cunoaște; el ne arată o formă și nu o are. Ni-l reprezentăm ca pe un bătrân, pe el, care nu are vârstă.

Este așezat pe un tron unde scapără veșnic milioane de scânteii și el le spune să devină lumi.

Părul său radiază și scutură stele.
Universurile gravitează în jurul capului său și sorii vin
să se scalde în lumina sa.

IV

Imaginea divină este dublă. Există capul de lumină și capul de umbră, idealul alb și idealul negru, capul superior și capul inferior. Unul este visul Omului-Dumnezeu, celălalt este supoziția Dumnezeului-Om. Unul îl reprezintă pe Dumnezeu înțeleptului, celălalt pe idolul nesocotitului.

Într-adevăr, orice lumină presupune o umbră și nu devine claritate decât prin opoziția acestei umbre.

Capul luminos varsă asupra capului negru o rouă de splendoare. „Deschide-mă, iubita mea, îi spune Dumnezeu inteligenței, deoarece capul meu este plin de rouă și pe buclele părului meu se preling lacrimile nopții.”

Această rouă este mana cu care se hrănesc sufletele celor drepecți. Aleșii sunt înfometați după ea și o adună cu ambele mâini în câmpiile cerului.

Picăturile sunt perle rotunde, strălucitoare ca diamantul și limpezi precum cristalul.

Ele sunt albe și strălucesc în toate culorile, pentru că adevărul simplu și unic este splendoarea tuturor lucrurilor.

V

Imaginea divină are treisprezece raze: câte patru de fiecare latură a triunghiului în care o închidem și una în vârful superior al triunghiului.

Desenați-o pe cer în cursul gândirii voastre, trasați acolo liniile mergând din stea în stea, ea va conține trei sute

șaizeci de miriade de lumi.

Pentru că bătrânul superior numit *Chipul cel mare* sau *marea ipoteză creatoare* (Macroscop) se numește și *Arich-Anphin*, adică chipul imens. Celălalt, zeul uman, figura umbrei, *Chipul restrâns* (Microscop), adică *ipoteza re-strânsă*, se numește *Seir-Anphin*, sau chipul mărginit.

Când acest chip privește, fața de lumină, se mărește și devine armonios. Totul reîntră în ordine; dar acest lucru nu poate dura mereu, fiindcă gândurile omului sunt schimbătoare ca și el.

Dar totdeauna un fir de lumină leagă umbra de lumină. Acest fir traversează concepțiile nenumărate ale gândirii omenești și le leagă pe toate de splendoarea divină.

Capul de lumină își răspândește strălucirea albă peste toate capetele gânditoare, când ele sunt supuse legii și rațiunii.

VI

Capul bătrânului suprem este un receptacul închis, unde înțelepciunea infinită se odihnește ca un vin minunat care nu-și amestecă niciodată drojdia.

Această înțelepciune este de nepătruns, ea este stăpânită în liniște și se bucură de eternitatea ei inaccesibilă vicisitudinilor timpului.

A lui este lumina, dar capul negru este lampa. Uleiul inteligenței îi este măsurat și claritatea sa se manifestă prin treizeci și nouă de căi.

Dumnezeul revelat este Dumnezeul învăluit. Această umbră umană a lui Dumnezeu este ca misteriosul Eden din care ieșea un izvor care se împărțea în patru fluvii.

Nimic nu țâșnește din Dumnezeu însuși. Substanța lui nu se răspândește deloc. Nimic nu iese din el și nimic nu se întoarce pentru că el este de nepătruns și imuabil. Tot ceea ce începe, tot ceea ce apare, tot ceea ce se împarte, tot ceea ce se scurge și trece, începe, apare, se împarte, curge și trece în umbra lui. Pentru el, el este imuabil în lumina lui și rămâne calm ca un vin vechi care se odihnește pe drojdia sa.

VII

Nu încercați să pătrundeți gândurile capului misterios. Gândurile lui intime sunt ascunse, dar gândurile sale exterioare și creatoare radiază ca firele părului.

Păr alb și fără umbră ale cărui fire nu se amestecă deloc unele cu celelalte.

Fiecare fir de păr este un fir de lumină care se leagă cu milioane de lumi. Firele de păr sunt împărțite pe fruntea lui

și coboară pe cele două părți: dar fiecare parte este partea dreaptă. Pentru că în imaginea divină care constituie capul alb nu există partea stângă.

Partea stângă a capului alb este capul negru, pentru că, în simbolismul tradițional, ceea ce este jos echivalează cu stânga și stânga cu ceea ce este jos.

Însă între partea de sus și partea de jos a imaginii lui Dumnezeu nu trebuie să fie antagonism între mâna stângă și mâna dreaptă a omului pentru că armonia rezultă din analogia contrariilor.

În deșert Israel se descurajează și spune: Dumnezeu este cu noi sau nu?

Ori, ei vorbeau de Cel văzut și nevăzut.

Astfel separau ei capul alb de capul negru.

Zeul umbrei devenea atunci o fantomă distrugătoare.

Ei erau pedepsiți pentru că se îndoiseră din lipsa încrederii și a iubirii.

Nu-l înțelegem pe Dumnezeu, dar îl iubim și iubirea aduce credința.

Dumnezeu se ascunde spiritului omului, dar se revelează inimii lui.

Când omul spune: Nu cred în Dumnezeu, este ca și cum ar spune: Nu iubesc.

Și vocea umbrei îi răspunde: Vei muri pentru că inima ta respinge viața.

„Chipul restrâns (Microprosop) este noaptea cea mare a credinței și în ea trăiesc și suspină toți cei drepti. Ei își întind mâinile și ating părul tatălui și din firele lui splendide cad stropi de lumină care vin să lumineze noaptea.

Între două părți ale părului tatălui e calea înaltei inițieri, calea de mijloc, calea armoniei contrariilor.

Acolo totul se înțelege și se împacă. Acolo numai binele triumfă și răul nu mai există.